

længe Afstillelsen ikke er steet. Der er jo Rigsdagen nødsaget til at tage Bestemmelser. Løve kan der jo i det Hele taget heller ikke gives her i Landet, uden af Rigsdagen og Kongen i Forening, saalænge den nuværende Forsætning bestaaer. Skal der altsaa gives Love, hvad enten det er om Kirkeforsætningen, eller det er om blandede kirkelige Anliggender eller om reent materielle Anliggender, der staae i en vis Forbindelse med Kirken, saa kan dette jo ikke skee uden ved Medvirken af Rigsdagen; men deraf følger det ikke, at det er en ønskelig Tilstand, som vi for Dieblirket befinde os i med Hensyn til Folketirkens indre Anliggender, og derfor var det, jeg ønskede, at der saa snart som muligt ved Lov bestemtes en Ordning af Kirkens Forsætning.

Hvad nu det foreliggende Udcast til Lov angaaer, saa er det forekommet mig befyndeligt, at det synes at være gjort til Gunst for nogle af dem, man kunde kalde de bedste Mænd i Menigheberne, nemlig dem, som have en særlig Trang til en fylbigere Tilfredsstillelse af deres religiøse Fornødenheder, end den store Fleerhed i Folketirken, og at det dog, saa forekommer det mig, lægger disse Mænd saa mange Hindringer iveien, at det synes, som om det er et Forbud mod at lade dem komme til at finde denne Tilfredsstillelse. Jeg vil da f. Ex. der paaapege, at der i en vis begrændset Kreds omkring et vist Huus skal være 20 Familier. Nu gives der jo dog, som bekjendt, Egne her i Landet, hvor Befolkningen er saa vidt spredt, at det for disse Egnes Vedkommende, og altsaa for disse Menneffers Vedkommende der, som have en saadan Trang, vilde være det samme som et Forbud, naar der ikke i Lovene gives særlige Bestemmelser med Hensyn til sliche Egne. Dernæst er der gjort den Forbring til disse 20 Familier med dem, hos hvem de kunne finde Tilflutning, at de skulle staae sig et Bedehus eller Kirke, hvilket forekommer mig at være en overordentlig ubillig Forbring, naar vi her i Landet have saa mange Kirker staaende, af hvilke mange have den fortræffeligste Plads, forbi Ingen kommer i dem; men i ethvert Fald forekommer det mig ogsaa, at Forbringene, seet fra en anden Side, er ubillig. Mange af disse Menneffers bidrage som Eiendomsbefiddere

til Kirkerens Vedligeholdelse og som Sognebeboere til at istandsætte Kirkerne, og dog skulde de ikke have Afgang til at benytte disse Kirker; det er efter min Mening i høi Grad ubilligt.

Man kunde, med Hensyn til den kirkelige Lovgivning maaffee gaae en Veie, som er bleven nævnt paa forskjellig Maade af to ærede Talere. Man kunde enten fige som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Kühnel): lader os Alle vente, til vi Alle kunne faae den fornødne Frihed i kirkelig Henseende, eller, som en anden æret Taler udtrykte det, lader os give en Lettelse for de Familier her i Landet, der have en særegen Trang til at faae deres religiøse Fornødenheder tilfredsstillede paa anden Maade, end ved at bruge de af Kongen ansatte Præster. Man kunde gaae een af disse to Veie, og det Rigtigste var efter min Mening, at Alle paa eengang faae ligemeget Frihed; thi det er ganske vist en Befynderlighed, at de Færre skulle have større Frihed med Hensyn til Valg af Præster, end de Flere. Man fordrer af Mindretallet, at det foruden de Afgifter, det har at betale til Kirkevesener i det Hele taget, selv skal betale den Præst, det selv har valgt sig. Dette er efter min Mening en ny Ubillighed, der er spøiet til den foregaaende, som jeg omtalte. Mindretallet er den Undtagelse, som den ærede Minister saae overordentlig skjønt sagde om, at den kom som en Gæst, som man ikke skulde lade sig trælbundet og stavnbundet mellem os andre men at den skulde føle sig fri og vel tilmode. Mig forekommer det at være temmeligt ubilligt at være Gæst paa den Maade.

Der er dernæst ogsaa en Bestemmelse, der er omtalt allerede af Andre, og som naturligviis vil gjøre det umuligt i visse Tilfælde at faae nogen Præst (altsaa man giver med den ene Haand og tager med den anden); man siger: Dersom I kunne finde Eder en Præst, der ikke samtidig har Embede i Folketirken, kunne I tage ham, men dersom I Ingen finde, saa skulle I miste Netten til at faae en egen Præst. Er det billigt eller Net, naar man giver Lov for at give Frihed i den Henseende? Mig forekommer det, at man maatte gaae saavidt som det ogsaa var foreslaaet, da et Lovforslag om de samme Forhold var under Forhandling